

A vertical photograph of a forest. Tall, thin trees are silhouetted against a bright, hazy light source, likely the sun, which creates a strong lens flare and illuminates the scene with a warm, golden glow. The ground is covered in green and brown foliage. The overall atmosphere is ethereal and magical.

Bojan Ekszelenski:
Sonce Adamije

Magijska gimnazija Lubliana jih pogreša ...

O - Nič

Urija Gaja Geldeberta so po dolgem času povabili na dvor. Nazadnje je kosil s cesarsko družino ob Klavdijinem šestnajstem rojstnem dnevu. S koticom očesa je ošinil Klavdijin sedež, ki ga je zdaj zasedala Konstanca. Cesarica mati, Evida Oktavija Lorensis se je spogledala z Urijem:

»Zagotovo pogrešate spokorniško nečakinjo, ko tako pogosto pogledujete na njen nekdanji sedež.«

Uri je nervozno odkimal:

»Seveda jo pogrešam in če bi imel kaj besede, se to ne bi nikoli zgodilo.«

Konstanca je odložila žlico in malce nevljudno skočila v pogovor odraslih:

»Moja bivša sestra Klavdija bi morala storiti, kar se je od nje pričakovalo. Hudo je grešila, ko se je družila s tistim ... plebejcem, za povrh še uvoženim. Je tako?« in se pričakujoče zazre v očeta.

Avgustus Tertius Lorensis, sivolasi mož ostrih potez, je strogo ošinil omizje in v vsakogar zapičil svoje prodorne modre oči:

»Dovolj o Klavdiji. Žal je mladostniška vihravost prinesla spremembe, ki jih moramo sprejeti. Takšna je božja volja in niti cesar ne more preko nje. Bratranec Uri,« je uperil oči v Urija. »Po kosilu se bova pogovorila. Zato sem te povabil.«

Uri je oprezno prikimal:

»Kakor želite, vaše veličanstvo.«

Vrata za možema so se zaprla, prednje sta stopila Templjarja, Avgust je vklopil *tiho mrežo*:

»Tako, najine besede bodo za vekomaj izginile v tem prostoru,« in na skoraj vedno kamnitem obrazu se je pokazala rahla sled nasmeška. »Že zaradi starih časov je to nujno.« *Narejen ali iskren?*

Uri je sedel v udoben fotelj, cesar naproti njega:

»Z alkimijo se bova potešila po poslovnem delu. Zdaj potrebujeva trezno misel.«

Uri je dvignil obrvi:

»Poslovnem?«

Cesar je trdo odvrnil:

»Poslovnem! Najprej naj poudarim, da si zame predvsem član ožje cesarske družine, ne glede na spodrseljaj pri Klavdiji in tistem,« glas se mu je rahlo zatresel, »uvoženem plebejcu iz province.«

Uri mu je nestrpno segel v besedo:

»To ni bil moj,« a mu cesar ni dovolil nadaljevati. Dvignil je glas, ki ga je hitro stišal:

»Dragi bratranec, to **je** tvoj spodrseljaj. Čigav pa? **Telemitskemu magistru templi** se kaj takšnega nikakor ne bi smelo zgoditi. Vsi vpleteni okoli tebe so bili magijski začetniki ali pa brez magijske izobrazbe. **Torej?**«

Uri je pogoltnil slino. Cesar je trdo nadaljeval:

»Mladi Pompej, moja nesrečna hči in uvoženi plebejec **so te** prevarali. Edini magijsko odlično podkovan je prijatelj Valerio, a nanj ne moreš prevaliti krivde za spodrseljaj. Moji viri pravijo, da je spoštovani prefekt Valerio vse to opazoval bolj postrani in samo izkoriščal priložnosti, ki so se mu ponujale. Nadigrali so te lahko samo v dveh primerih,« in kratko dvignil v zrak sredinec in kazalec. Uri je hotel nekaj reči, a se je raje odločil za potrpežljivi molk. Naj nenavadno miren bratranec pove, kar se je namenil:

»Prva možnost je, da si *magister templi* postal zaradi politične odločitve Omizja, ker si pač moj bratranec. To bi najraje verjel.

Omizje si je želelo pridobiti vpliv in najlažje je to kazalo preko tebe. Od nekdanj si zapisan magiji, že kot otrok si najraje bral biografije velikih magov in sanjal o karieri velikega maga. Druga možnost,« in je položil roko nazaj na rob fotelja, »mi zadaja skrajne skrbi. Čeprav si začutil spletko mladih, si jo privoščljivo dovolil in ob tem te je prevaral nadarjeni plebejec.«

Uri je skočil na noge, a Avgust je ostal ledeno miren:

»Tako si mi rekli strokovnjaki za aplikativno astrologijo. Plebejec, ki si ga imel za prijatelje, se je izkazal za gnilo jajce. Ipsissimus? Misliš, da se pojavi vsako stoletje? Kje ti je bila glava?«

Uri je prebledel. Avgust je spretno skrival svoje občutke in fluide držal tesno pod pokrovom nadzora. *Kako je to možno?*

Odgovor je prišel sam od sebe:

»Čeprav formalno nimam magijske izobrazbe, sem poskrbel za osnovne veščine. Pomagali so mi najboljši. Dragi moj telemitski inčiat, zaman poskušaš razbrati moje fluide. Misliš, da fluidno tehniko poučujejo samo v magijskih institucijah? Tudi teološka univerza se je modernizirala. Dobri in modri vladar mora obvladati vsega po malem. Samo slab vladar ne poskrbi za učinkovito osnovno magijsko varnost.«

Uri je ostal brez besed. Vsako previdno tipanje je naletelo na neprebojni astralni fluid.

Avgust je vzdihnil in se nasmehnil:

»Saj ne boš poskusil na meni kakšne magijske zadeve? Vsak močnejši poskus bo zaznalo vsaj pet Slepcev v bližini. Se razumeva?« in oči mu poblisknejo.

Uri je pogoltnil slino:

»Zakaj sem torej tukaj? Ta tvoj ton mi ni všeč.«

Avgust se je omehčal:

»Tukaj nisva zaradi všečnosti, temveč, kot sem ti dejal, posla.«

»Torej se posvetiva poslom,« je vzdihnil in se malce opustil.

Avgust je storil isto in ravnodušno prikimal:

»Dragi bratranec, očitno ti delo pri organizaciji vzgoje in izobraževanja ni pisano na kožo. Prisilil si me, da sem proučil vse okoliščine tvojega neuspeha. Samo še deset dni loči Konstanco do pravno veljavne vloge prvorrojene.«

Uri je pogoltnil slino:

»Kaj, če te Bog blagoslovi s sinom? Evida je še dovolj mlada.«

Avgust je priprl oči in blago odvrnil:

»Trije zdravilci so potrdili, da zaradi zadnje spodletele nosečnosti ne more več zanositi. V javnost ni prišlo, ker izvidi nosijo Rafaelove pečate. Torej je vse odločeno.«

Uri je zožil pogled, začutil je bolečino in siknil skozi zobe:

»Klavdija je prvorrojena, ne glede na to, kaj se z njo zgodi. Kri ni pravniška podrobnost!«

»Za magistra templi hitro vzrojiš. Vsekakor si ne moreš nadejati vloge izobraževalnega skrbnika imperatore nobilis, kajti Konstanci je namenjeno izobraževanje na Vatikanskem teološkem liceju. Kardinal Valerij Tiberij Sangiovanni, me je prosil, da ti oprostimo spodrsljaj in ti namesto spokorništvā namenimo primernejšo službo v javno dobro.«

»Primernejšo?« je začudeno vprašal.

Avgust je prikimal:

»V mislih imam kaj v zvezi z imperialno upravo. V javni službi ni nikoli preveč nobilisor gentes maiores.«

Uri je sumničavo vprašal:

»Imperialno upravo? V kakšnem smislu?«

Avgust je očitno užival:

»Skoraj sem prepričan, da si naziv magister templi dobil predvsem na krvni osnovi.«

Uri se je zgrbil kot pretepen pes.

»Dragi bratranec, ne bodi tako otožen. Brigantes v Britaniji potrebuje praefectusa imperium. Starega Kasija Tita Septimija je izdalo zdravje, a tam potrebujem zdravega, močnega in sposobnega moža z uglednim poreklom. Aktualni britanski kralj ni ravno najspodobnejši mož Otoka, zato potrebujem zaupnega človeka. To si ti. Na meji s Kaledonijo bo zavrelo in ob hudi uri boš moral sprejeti neprijetne odločitve.«

Uri je nekaj časa molčal, zatem je jezno odvrnil:

»Mene, svojega bratranca, v soglasju s prijateljem Valerijem, pošiljate na konec cesarstva med tiste skoraj barbare? Zakaj me ne vržete v Kolosej? Raje umrem v častnem boju kot od dolgočasenja med barbari.«

»Uri!« je dvignil glas, obraz mu je znova okamnel. »V levji areni mi ne moreš varovati hrbta. Z dekretom bom Brigantesu pripojil še Orodvices. Kot imperialni prefekt boš poveljeval VI, IX in XX legiji, s tabo bo šla še VII. Britanski kralj bo malce negodoval, a se bo sprijaznil. Verjetno nisi pozabil na Rožne križarje.«

Uri je vstal:

»Torej grem v Britanijo. Razumem.«

Tudi Avgust je vstal:

»Vsaj do zaključka Konstancine uradne zaroke moraš ostati izven dvornega dogajanja. To ti je zagotovo jasno. Ko bo Konstanca dobila primerne moža, pa te bom, če bodo to dopuščale razmere, poklical nazaj in se bova znova pogovorila o tvoji nadaljnji karieri.«

Kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni je po sestanku odpustil vse, razen kardinala Jima Kirka:

»Jim, ti ostani.«

Jim je okorno prikimal in gledal, kako so pretorijanci zaprli vrata.

»Jim, saj veš, čemu sem te zadržal?«

Stari kardinal se je usedel na ponujeni stol:

»Verjetno je povezano z vašim mladim plebejcem.«

Tiberij je prikimal in tudi sam sedel:

»Prav imaš.«

Jim je oprezno motril šefa:

»Verjetno čutite zadovoljstvo, ker se je izmuznil. Cehi so na nogah in zaradi bega se je že odkotalilo nekaj glav.«

Valerij se je nasmehnil:

»Prav imaš. Zakaj mislite, da se je plebejec izmuznil treniranim levom? Oziroma,« je zožil obrvi, »kako je uvoženi novček obvladal na magijo odporne leve?«

Jim se je vzravnal, kot bi mu kdo hrbtenico zamenjal s palico in se namrščil:

»To ni možno, zato je prav, da sta krotilca levov izginila v vatikanski kanalizaciji, saj je šlo za zaroto. Na prvi pogled gre za zaroto Pompejev, a prave serpente so Ptolemeji. Zadnja sled vodi v Egipt. To marsikaj razloži. Zarota z lažnim,« a stavka ni končal. Valerij je vstal, se z rokami naslonil na mizo in se glasno zarežal:

»Jim, prenehaj, preden te pošljem na oceno prisebnosti! Res si smešen s to svojo teorijo zarote, ki ji manjka ključna sestavina,« in se zresnil. »Motiv! Pompeji niso nikoli sodelovali v dvornih spletkah, a Ptolemeji ne potrebujejo vzbujanja pozornosti zaradi svojih skrivnih vezi s perzijskim dvorom. Obe hiši sta pomemben garant miru in stabilnosti, čeprav Omizje misli drugače.«

Jim je okamnelo zrl predse.

Valerij se je znova zarežal:

»Ubogi Jim! Se nisi nikoli vprašal, kam izginejo Ptolemejski drugorojenci in drugorojenke? Nisi nikoli vrgel oko na precej prehodno mejo med Egiptom in Perzijo? Je možno,« je stišal glas, »da

nisi nikoli pomislil, da je uvoženi plebejec mogoče res Ipsissimus? Razmišljajva malce širše,« in znova sedel na stol. »Mogoče je Omizje zaradi strastnega hlepenja po moči in oblasti namerno sabotiralo sistematično detekcijo parametrov Ipsissimusa. Čeprav nimam dostopa do vseh podatkov, sem iz zanesljivih virov izvedel, da je padel zaradi pred kratkim dodane aplikacije. Ogledal sem si njene algoritme in hitro sem ugotovil,« so mu besede za hip zastale. »Novost je namenjena varovanju moči Omizja.«

Jim je zaprepadeno zrl na tablico na Valerijevi mizi. Tiho, komaj razumljivo je zamomljal:

»To je težka obsodba. Če pridete z njo pred Kurijo, se bo razbesnel vihar, ki bo odnesel Omizje ali Kurijo.«

Valerij se je naslonil na udoben naslonjač:

»Saj menda ne misliš, da bom storil kaj takšnega. Pomembneje je nekaj drugega.«

»Kaj?«

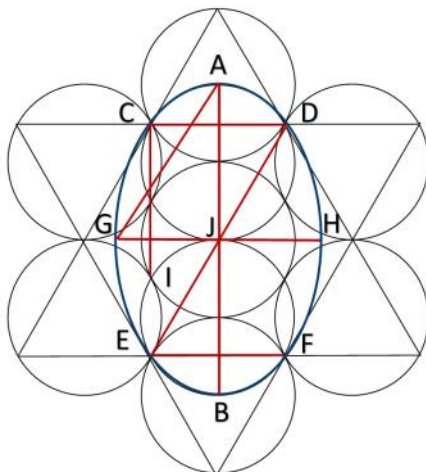
Valerij je užival v Jimovi napeti zmedenosti in sproščeno vzdihnil:

»Midva veva, da je Peter zelo verjetni Ipsissimus in je resna grožnja Omizju, a oni se tega ne zavedajo. Iščejo zaroto Kurije in v kanalizacijo prehitro mečejo kmete, ki bi jim mogoče še lahko koristili na šahovnici moči. Jim, bodi malce vedrejši in na stvar poglej bolj optimistično. Če ne drugega, Konstanca bo deležna teološke gimnazijske izobrazbe, torej ne bo pod vplivom Omizja.«

Elena Minerva Lacoste se je potila, čutila je srage potu in prežemal jo je nedoločljiv strah. Na hitro se je poskušala spraviti k sebi. Rector jo je pustil čakati, kar je slabo znamenje, zelo slabo. Končno so se vrata odprla in to je bil znak, da lahko vstopi. Oprezno je vstala in ko je vstopila v veliko pisarno, se je plašno razgledala. S sten so nanjo kot strogi sodniki motrile reprodukcije Tot tarot adutov.

S pogledom je zaobjela vseh dvaindvajset slik stvaritve legendarne Friede Harris, ki je risala po navdihu velikega doktorja Crowleya. Resnična stvaritev resničnega Ipsissimusa.

Ključ Univerzuma

Konstrukcija števil

- 0: modra elipsa
- 1: A do G in A do B
- 2: Lok C do D, D do E E do F
- 3: Lok A do J in lok J do B
- 4: A do G, G do H,
- 5: C do D, C do I, lok I do E
- 6: lok A do b, krog s prem. J do B
- 7: C do D, D do E
- 8. kroga prem A do J in J do B
- 9: lok A do B, krog prem. A do J